

Uusia Lauluja,
Perustus-kielellä.

Valitut

Jak. Juteinin

Seoista.

Agf

Wipurissa,
A. Cedermällerin Kirja-painosta an-
neffu vuonna 1819.

Esipuhe.

Niin kuin Suomen kieli on Ruotsin monen vuosi-sataisen vallan aikana unhotettu ja suuresti turmelluksi tullut, niin on työläs sitä nytkin, Wenäjän hallituksen alla, ojentaa ja ylös auttaa, koska kansanlain käyminen ja valistuksen menot ovat meillä wieraisiin kieliin suljettuina. Ehkä Suomen kieli on siis vieläkin vaipumainen, eikä jaksa tässä tilassa oikeaan ja omaan armoonsa ylentyä, ja kuka woine sitä enää koskaan vanhalle perustukselle kotonansa parantaa! on sen helisewä puhtaus kuitenkin säilytettävä muistoksi jälkeen tulevaisille, jotka kerran ihmetellen hawaitsewat siinä monta etusuutta, joita he muissa kielissä turhaan etsiwät. Tässä aiwoituksessa ovat nämätkin laulut perustus-kielellä nyt ulos annetut, ja taipuivat näin huokeasti nuotille. Ei tämä koetus kuitenkaan niille otolliseksi näytä, jotka ennen opitun ja wieraan turmeluksen parempana oman kielen puhtautta pitawät; mutta, kuin nytkin wiisas asiaan suostuu, siinä ei hymmenenkän tyhmän mieltä noutaa tarwitse.

Nielellänsä lintukin laulaa
Sanan Lastu.

Suomalaisten Laulu Suurelle Ruhtinaalle.

Lauletaan kuin: Gott save the King.

Etäön armias,
rakkahin Ruhtinas
rauhallinen!
jossa on onnemme,
jossa on ilomme,
turva ja toivomme
täydellinen.

Osottain armonsa
wahwisti waltansa
Wartiamme;
lepo on lewinnyt,
walistus wirinnyt,
elatus enennyt
majoisfamme.

4) . (

Suojeltu soassa
riemuitkon rauhasa
Suomalainen,
ollen taas uuella
uskollisuella,
urhollisuella
alammainen.

O! Luoja laupias,
wahwista woimallas
Ruhkinaamme!
Namuja enenna,
paimia pitkenna,
murhe myds wahenna
Waltiaamme!

Laulu

Aleksanterille I.

Lauletaan kuin: Skön som Cyperns Herskarinna.

Sota särki surullinen
 ilon aiwan ihanan,
 Aleksanter' armollinen
 päätti kansain kapinan.

Valta-kuntain vihat, wainot,
 pakenivat peljäten,
 rauha, riemu, elon keinot,
 ilmestyivät iloiten.

Kansoill' onnen osottaja,
 jota joukot kiittävät,
 on nyt sotain sowingaja,
 jotka surman siittävät.

Aleksanter' armollinen
 surman ompii surmannut,
 aina rakas, rauhallinen,
 arvon itse ansainnut.

Rauha taikka rauan terä
 Wenäjäll' on warjona,
 mutta muilla joka erä
 pelko, pako tarjona.

Itse Isä ylistetty
 osti onnen miekalla,
 Suomen maassa synnytetty
 särki wainon surmalla.

Koko maa on mainitsewa
 suuren suurta nimeä,
 jof' on joukot hallitsewa
 pitkin maamme piiriä.

Eläkön nyt Aleksanter',
 woiton, rauhan Ruhtinas!
 elä, elä, Aleksanter',
 woimallisin Waltias!

) o (7
Walitus-weise soan ylitse.

S! sota surma suuri,
kauhistus kauhela,
ett' julma olet juuri,
tunnustaa tuonela.

Ei kån, ei kånny kielen'
tulkintoon tuskassa,
kuinka on karwas mielen'
murheessa mustassa.

Turhasti tuisuu tulta
kapinan kankaalla,
werellä musta multa
punataan parhaalla.

Ei maksa miesten murha
wainojan waiwoja;
santahan työ on turha
kaiwella kaiwoja.

Mks' woittaa yhen kerran,
taas toinen wuoronsa,
ja saawat saman werran
kuolossa kuoppaansa.

8) o (

Kiitos-Paulu Rauhan Rakentajalle.

Sota nosnut surkeampi,
fortawampi,
Wallat runteli rumasti;
surun pilwi pimittävä,
peljättävä,
meitä kamoitti kowasti.

Mutta meille korkeimmalta
kaihtialta
rauha annettiin anottu,
joka särki soan ilwet,
käänsi pilwet;
pois on kauhistus kirottu.

Siit' on sulle, rauhan suoja,
lewon luoja,
kiitos kaitkuma kyllissä,
kiitos kauan tulkittawa,
tunnettawa
syämisiäkin sywissä.

Paulu Suomessa.

Arvon mekin ansaitsemme
Suomen maassa suuressa,
ehk' ei riennä riemuksemme
Iaiho miesten maatesa;
leipä kasvaa kyntäjälle,
onni työnsä täyttäjälle.

Suomen pöytä pellollansa
työtä tehdä jaksaa,
korvet kylmät voimallansa
pelloksensa perkaa;
rauhass' on hän riemullinen,
mies soassa miehuullinen.

Opin teillä oppineita
Suomessa on suuria,
Wainämöisen kanteleita
täällä tehdäan uusia;
wälistus on wiritetty,
järki hyvä herätetty.

Suomen työn postipäihin
weri maatii tukkaiset,

hall' ei pysty harmaa näihin,
nait' ei pane pakkaiset;
luonnossa on lempeyttä,
syämessä siiveyttä.

Hyvä, niin kuin tuutamolla tuijeskelles-
samme,
ompi toivo, sielun valo, waellukses-
samme;
pois, pois epäily
erhetyksen ydöstä;
pois, pois erhety-
tunnosta ja tydöstä.

Kyllä kalma ennustaapi, ettäs olet multa,
että kaikki katoaapi, kauneus ja kulta;
pois, pois kuitenkä
kuolon pelko peitä;
pois, pois pikemmin
murhe musta heitä.

Misä liene muuttumaton olo maamme
päällä?
tytyväisyys ompe wasta onnen täyte täällä;
pois, pois wiipykön
murhe-päiwä meiltä;
pois, pois pysykön
itku ilon teiltä.

Talon-pojan Laulu.

Lauletaan kuin: Ecce novum gaudium.

Talon-poika taitava
 elon etsinnöissä,
 ole aina alkava
 päivät pellon töissä;
 näissä voimas näytä,
 kaikki hywin täytä,
 aina työsi täytä
 urhollisesti.

Ei omalla pellolla
 aura *) paljon paina;
 mies on itse ilolla
 ahkera siellä aina.
 Waimo, kuma walon,
 ompi turwa talon,
 ruokkii joukon jalan
 toimellisesti.

Tämä sääty suuri on,
 suuri Suomen kansa,

*) myös atra ja sakra.

eikä ole osaton
 perhe pellollansa ;
 itse täytän aitan ,
 leivän paksun laitan ,
 toisellekin taitan
 riemullisesti .

Jubla jalo johattaa
 Festin keskelleemme ,
 olut-kannu kuljettaa
 riemun rinnoillemme .
 Syd on alkun elon ,
 ihänaisen ilon ,
 juotavanakin jalon
 herkullisesti .

Tawara on tallella
 tämän säänn tiellä ;
 siis on syytä suojella
 vapautta vielä ,
 syämellä , suulla ,
 menollakin muulla ,
 Keisaria kuulla
 uskollisesti .

Kesti-Laulu.

Taitaan laulettaa tavallisella meri-miehen nuotilla.

Nautitse, naapurin, ilolla aina,
elämän autuutta enentäin,
maljasta hunaja huulilles paina,
waiwan'kin tuntoa wähentäin.

Laula ja juo,
laula ja juo,
riemulla rintamme sytyttäin.

Päivämme julkiset, juhliksi pannut,
wiettäköän riemua rakastain;
pöydä't ei puutu nyt kinkut ei kannut,
onnea elämän ennustain :;

Kannusta pojes on kaatunut kalja,
kunniaa oluen kuuluttain.
Kannata käsillä's makea malja,
olutta huulilles heruttain :;

Unhota, ystäwän', murheet ne mustat,
kipot ja korttelit pyllistäin;
kuoleta kannuhun tuimakin tuskat,
oluell' upota wähittäin :;

Sauvankein nojalla, suosion tähän,
nautitse tynnyrit tyhjittäin;
nautitse julkisen joukkomme nähen,
yhteistä maljaamme ylentäin.

Laula ja juo,
Laula ja juo,
riemulla rintamme sytyttäin.

Suoma-Laulu.

Suoma janon sammuttaa,
 janosansa juoa saa
 Euiwa-Eaulainen.

Poika-joukko, laula, juo;
 Eallis ompi Eannu tuo
 wähto-harjainen.

Olut onnen wähwistää,
 Eannu Eestin Eaumistää
 hurraatesamme.

Riemu rinnat ylentää,
 waiwammekin wähentää
 Iorutesamme.

Kyllä joskus seura suo,
 että poika-joukko juo
 ämpäristäkin.

Älä näänny, naapurin,
 laula, laula, towerin,
 nääntyneenäkin.

Pojan Laulu Tytölleensä.

Tule tänne, tule tänne, tyttö toivovainen,
 onnen aika ompi meillä aivan ihanainen,
 rint' on rakas sinulla,
 syän sula minulla.

Jkäwä on yksinänsä olo maamme päällä,
 kumppanita kuljeskellen turha kaikki täällä;
 tule tänne tuttawan',
 jota rakki rakastan.

Syämässä suloisessa, armas ystäväisen',
 kannan minä sinun kuvas kauan kestäväisen,
 rintas on kuin rakkaus,
 nimes huulten huwitus.

Minun majan' ompi tuolla tosin matalainen,
 mutta mieleni on täällä warsin sulawainen,
 mesi-marjat kaswawat
 majan luona makeat.

Koivistokin siellä kaunis ompi kaswawainen,
 jossa ilo altis meille ain' on ihanainen;
 onnen wesat wenyvät
 lumessakin leweät.
